

Elisæi historie 2.sang

Bibelsk visebok – Petter Dass

Nedtegnet i 1870 av Lindeman etter Ole Andersen

Elisæi historie Anden Sang

En gang kom en aff de Qvinder,
Som med en PropHet var gifft,
Der hun Elisæum finder,
Raaber hun og skriger stiftt:
Ach! min Hosbond kom aff Dage,
Her er een som kræver mig,
Vild min' Sønner fra mig tage,
At de træle skal for sig.

Elisæus spør den Qvinde,
Hvad kan du behielpes med?
Hvad er i dit Huus at finde,
Har du noget, sig mig det?
Hun ham svared: Ach min HErre:
Jeg har intet i mit Huus,
Al min Ejendeel, disverre,
Er et eenist Olie-Kruus.

Han befoel, gack til din' Grander,
Laan hos dennem tomme Kar,
Tomme Tønder, Fader, Kander,
Alt saa mange som de har,
Lad dem i dit Huus indføre,
At du med din' Sønner kand,
Inden Laas og luckte Døre,
Øse dennem fuld aff Vand.

Hun gick ind, og øste Vandet,
Begge Sønner drog og bar,
Saa blev et og saa blev andet,
Fuld til Bredden hver et Kar,
Der de Kar ey toge meere,
Raabte hun: skaf fleere hid,
Sønner svaret ingen fleere,
Findes nu paa denne Tid.

Der det Svar blev givet Hende,
Da stod Olien klar og feed,
Hun gick Hen og gav tilkiende
Det Mirackel, som var skeed.
Men PropHeten lod befale:
Gack, selg Olien Her og der,
At du kand din skyld betale,
Og behold det over er.

Kort derefter det sig hændet,
At hand Hen til Sunem drog,
Hvordan det blev snoed og vendet
Hand sit Logement tog,
Hos en brav fornemme Qvinde
Hvilcken var af goed Forraad,
Og saa tit hand kom der inde,
Hand til Bords med Hende aad.

Qvinden til sin Hossbond siger,
Jeg det nock formercke kand,
At den Mand hid til os stiger
Er en Guds velsignet Mand,
Vi vil ham it Kammer lave,
Som kand være saa bereed
Naar hand kommer hand kand have
Natten over RoligHed.

Qvinden gjorde sig Umage
Og tilredde Kammeret,
Seng og Bord og Lyse-stage
Og en Stoel blev der indsæt,
En gang der hand sig nedlagde
Paa den Seng og sov en Tid,
Hand befoel sin Dreng, og sagde
Kald den Sunamitisk hid.

Naar hun kommer skal du Hende
Tacke for hun os har spiiist,
Sig, jeg frilig maa bekiende
Du har os alt got beviist,
Har du noget at forrette
Som hos Kongen hielpes kand,
Eller nogen Sag at sette
Frem for Kongens Høvitzmand.

Men hun svared, jeg fornøyes
Med det Folck jeg boer iblant
Hvad kand mig til Hove føyes
Jeg er icke der bekendt,
Hand lod Drengen atter spørge,
Veedst du Qvindens Kaar og Stand.
Siig, hvad kand mand Hende gjøre,
At hun det behage kand.

Drengen svared, hun har klaget
At hun barneløs Hengaar,
Hendes Hossbond er bedaget,
At hun ingen Arving faar,
Men hand bød at Qvinden ville
Sig forføje straxen hid,
Hun fick Bud, og sig indstilde
Frem for Døren samme Tid.

Qvinde, lad det dig behage,
Det er sagt i HErrrens Nafn:
Om et Aar da skal du tage,
Visselig en Søn i Favn,
Der til svared ham den Qvinde,
Ach du Guds Mand lyv dog ey,
Hvor kand jeg din Tiennerinde
Avle mod Naturens Vey.

Hvordan Bladet lod sig vende,
Qvinden blev frugtsommelig,
Der at Aaret løb til Ende,
Fødde hun een Søn aff sig,
Barnet voxte, tog til Alder,
Triv'des vel, blev trind og feed,
Mens ach! Lycken staar og falder,
Og har ingen StadigHed.

Engang gick hand med sin Fader
Høste-Folcket at besee,
Raabte strax med selsom Lader,
Ach! mit Hovet gjør mig Vee!
Faderen lod Folket bære
Hannem til sin Moder hiem,
Før hans Siugdom og Besvære
Bliver hannem meere slem.

Moderen lod Barnet sætte
Sørgefuld oppaa sit Skiød,
Siugdommen dermed at lætte,
Men om Middag var hand død.
Hun tog Barnet, græd og suckte,
Lagde ham paa Guds Mands Seng,
Dørren effter sig tilluckte,
Skicket Bud ved en sin Dreng.

Siig min Mand hand strax i tide
Skicker Dreng og Asen hid,
Jeg vil Hen til Guds Mand ride,
Skynd dig fort, og gjør din Fliid,
Hendes Hosbond tog at svare,
Slaa de Tancker aff din Hu,
Hvi vilt du til Guds Mand fare,
Det er ey ny Maanet nu.

Hun gav Svar, jeg u-forhalet
Maa derhen, ti derfor stil,
Saa blev Aseninden salet
Og hun sagde Drengen til,
Driv kun fast og brug din Svøbe,
At ey Tiden spildes bort,
Lad den Aseninde løbe,
At vi skynder Rejsen fort.

Der hun kom til Carmels Høye,
Blev PropHeten Hende var,
Løb du Dreng, spør Hende nøye,
Hvad for Ærind at hun har,
Spør, om det er vel med Hende,
Og med Hendes Søn og Mand,
Lad hun give det tilkiende,
At jeg det fornemme kand.

Da hun Guds Mand saae paa Bierget
Holt hun om hans Fødder fort,
Drengen vilde det afværget
Og vil støde Hende bort,
Guds Mand sagde, lad betemme,
Hendes Siæl er hart beklemt,
Jeg kand Sagen ey fornemme
Herren har det for mig giemt.

Qvinden sagde siig min Herre,
Naar bad jeg en Søn af dig
Jeg befrygted det, dissværre,
At du skulde skuffe mig,
Guds-Mand Drengen strax befalet
Gack til Sunem til min Seng,
Tag min Stav, og u-forhalet
Leg den paa den døde Dreng.

Er det saa dig nogen møder,
Hils ham icke, gack din Vey,
Løb som du var sat paa Gløder,
Hilser nogen, svar ham ey.
Qvinden siger, O! min Fader
Jeg, ved Gud, ey slipper dig,
Jeg ey denne Stæd forlader,
Før du selver følger mig.

Guds Mand gav sig til at drage,
Lyde Barnets Moder ad,
Men GiHesi kom tilbage,
Havde giort som Guds Mand bad,
Men at Barnet ingenlunde
Ved hans Stav opvognede,
Mand ej Heller mercke kunde
Nogen Røst og Følelse.

Guds Mand ind i Huuset træder,
Finder der den døde Krop,
Lagt paa Sengen i sin' Klæder,
Stiger strax paa Sengen op,
Og sig over Barnet breeder
Med sit Heele Legeme,
Giør en Bøn til Gud, og beder
Hand sin Naade vilde tee.

Hand saa lavet, at hans Hænder,
Blev paa Barnets Hænder stragt,
Lænderne paa Barnets Lænder,
Mund paa Barnets Mund Henlagt,
Saa den gandske Krop paa Drengen
Af hans Krop opvarmet blev,
Siden steeg hand op af Sengen
Hid og did paa Gulvet drev.

Saa lod hand det samme gjøre
Atter efter nogen Stund,
Da tog Barnet sig at røre
Giesped syv gang med sin Mund,
Ickun liden Tid derefter
Luckte hand sin Øyen op,
Fick igien sin' fulde Kræfter
og en u-beskadet Krop.

Guds Mand til GiHesi siger
Kald den Sunamitiske,
Qvinden ind ad Døren stiger
Guds-Mand sagde: Qvinde, see,
Der har du din Søn tilbage
Tag ham Hen, og følges ad,
Hun lod Barnet med sig tage
Gick af Huuset Hierte-glad.

Da PropHeten kom tilbage,
Og igien til Gilgal foer,
Da var Dyrtheid i de Dage,
Og en Hunger, som var stoer,
Og PropHeters Børn i Staden,
Klaget for ham deris Nød,
At de hid og did paa Gaden
Gik omkring for Trang paa Brød.

Hand sin egen Dreng lod byde,
Kaag en Gryde fuld af Moos,
Og lad den ved Ilden syde,
For det Folck som er Her hos,
Da gick en Hen ud at sancke,
Urter paa den Moos at strøe,
Og hand plucket vilde Rancke,
Eller Colloqvinte-Frøe.

Hand lod dem i Gryden skiære,
Og dem op for Folcket gav,
Da nu Maaltid skulde være,
Aad de noget lit deraf,
Da tog Folcket til at skryde,
O! du Guds Mand, Døden er
Kommen mit ind i vor Gryde,
Ret nu spricker en og hver.

Hand befol de skulle haste
Og sig Hente noget Meel,
Hand lod det i Gryden kaste,
Og at kaages ind en Deel
Bød sin Dreng skick Folcket Sæde,
Skaf det op og sæt det frem,
Og da Folcket tog at æde
Smagte Moosen angennem.

En gang kom der ham i møde
En som bar ham tive Brød,
Som var af den første Grøde,
Og hand bar dem i sit Skiød,
Guds-Mand sagde, lad fremsette
Disse Brød for dem Her staa,
Drengen svaret: hvad kand dette
Til it hundred Mænd forslaa?

Men hand bød, du skal dem give,
Thi saa lyder Herrens Ord:
Mand skal æde, der skal blive
End til overs ved dit Bord.
Saa lod hand det for dem sætte,
Som hand sagde, blev det ock,
Folcket aad og bleve mætte,
Og der var til overs nock.